

Teoria zapętlonych półkwantów - Część III

Hipoteza na temat kwantowej teorii grawitacji Część III – Geneza sił oddziaływujących na materię

Hipoteza na temat kwantowej teorii grawitacji Część III – Geneza sił oddziaływujących na materię

autor: Arkadiusz Mazur data: 27.08.2010

3. Budowa elektronu i pozytonu

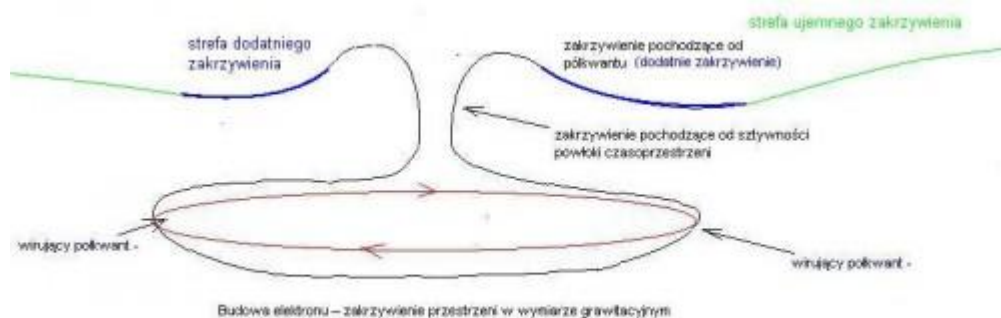
W wyniku zderzenia 2 fotonów (kwantów gamma) półkwanty tych fotonów zakrzywiając czasoprzestrzeń dookoła siebie zapętłają się wokół siebie w mikrostudni grawitacyjnej.

Mikrostudnia grawitacyjna złożona z dwóch półkwantów - tworzy elektron natomiast mikrostudnia taka złożona z dwóch półkwantów+ tworzy pozyton.

Taki efekt powstania elektronu i pozytonu uzyskany zostanie tylko wtedy kiedy 2 fotony nadlecą z 2 przeciwległych kierunków, tylko wtedy będą mogły się zapętlić wokół siebie. (energia związana z pędem dwóch fotonów skupi się w jednym miejscu)

Im fotony mają większą częstotliwość (energję), czyli im głębiej zaginają przestrzeń dookoła siebie tym większe szanse, że się zapętlą wokół siebie tworząc elektron lub pozyton.

Rys.3.1 Zakrzywienie czasoprzestrzeni przez elektron w wymiarze grawitacyjnym

Zakrzywienie czasoprzestrzeni wokół półkwantu w elektronie jest funkcją składową wynikającą z zakrzywienia całej otaczającej przestrzeni oraz zakrzywienia przestrzeni przez sam półkwant.

Elektron składający się z 2 półkwantów + zakrzywia powłokę czasoprzestrzeni w wymiarze grawitacyjnym w najbliższym otoczeniu w kierunku dodatnim.

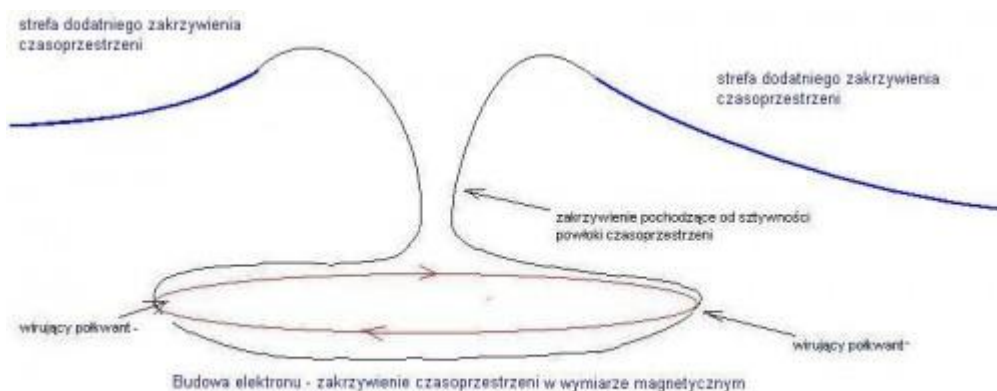
W dalszym otoczeniu powłoka czasoprzestrzeni jest zakrzywiana w kierunku ujemnym. Zakrzywienie ujemne pochodzi z zewnątrz czyli od innych ciał znajdujących się w przestrzeni zgodnie z rysunkiem poniżej:

Rys.3.2 Wszechświat w wymiarze grawitacyjnym

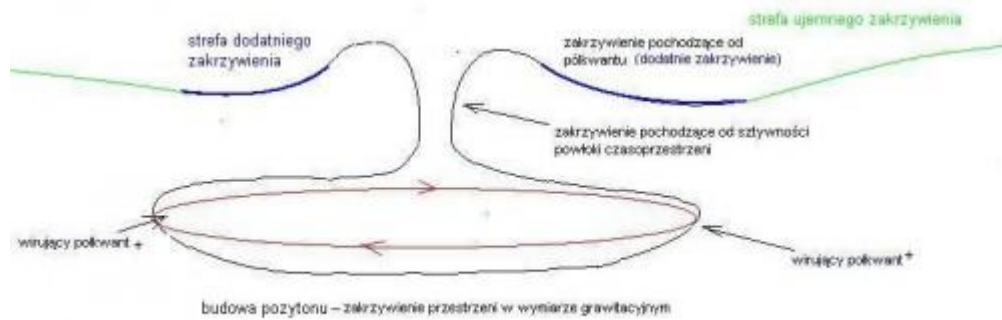
Zakrzywienie ujemne jest również pogłębiane przez sam elektron co jest związane z kierunkiem wykrzywienia czasoprzestrzeni do dołu (rys. 3.1)

Rys. 3.3 Zakrzywienie czasoprzestrzeni przez elektron w wymiarze magnetycznym

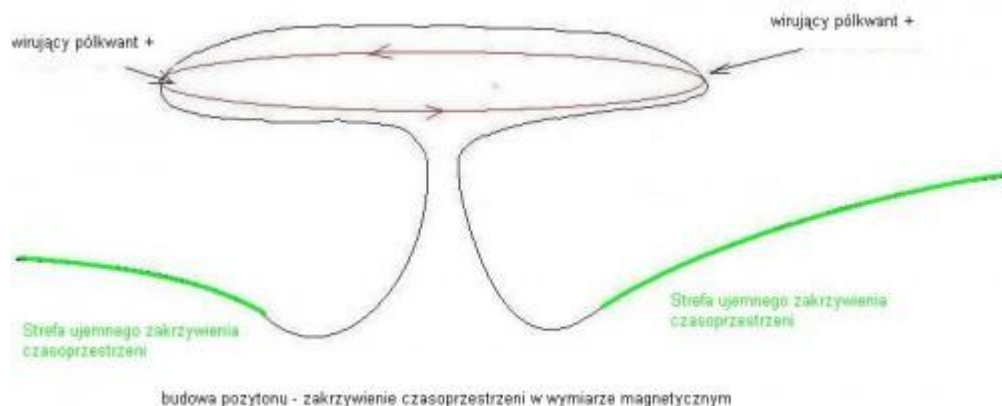

Elektron zakrzywia przestrzeń wokół siebie w wymiarze magnetycznym tylko w kierunku dodatnim.

Rys. 3.4 Zakrzywienie czasoprzestrzeni przez pozyton w wymiarze grawitacyjnym

Rys. 3.5 Zakrzywienie czasoprzestrzeni przez pozyton w wymiarze magnetycznym

Elektron zagina przestrzeń zarówno w wymiarze grawitacyjnym jak i magnetycznym do dołu. Pozyton natomiast zagina przestrzeń w wymiarze magnetycznym do góry a w wymiarze grawitacyjnym do dołu.

Teoretycznie możliwe jest istnienie „ciemnej” cząstki złożonej z antypółkwantów zaginającej przestrzeń w wymiarze grawitacyjnym do góry. Cząstka taka miałaby tę właściwość, że odpychałaby się grawitacyjnie od znanej nam materii. W wyniku zderzenia „ciemnej” cząstki np. z elektronem lub pozytonem następowałaby całkowita anihilacja – bez jakiegokolwiek emisji energii.

4. Geneza sił oddziaływujących na elektron w atomie

Elektron

Elektron składający się z dwóch zapętlonych półkwantów- samoistnie będzie się przemieszczał w kierunku wzrastającego ujemnego zakrzywienia przestrzeni natomiast będzie się oddalał od dodatniego zakrzywienia.

W wymiarze grawitacyjnym (rys. 3.1) oznacza to, że będzie przyciągany grawitacyjnie do innych obiektów, ponieważ cała znana nam materia zakrzywia przestrzeń w kierunku ujemnym (rys 3.2).

Elektron będzie się oddalał od innego elektronu, ponieważ elektrony zakrzywiają przestrzeń w wymiarze magnetycznym w kierunku dodatnim (rys. 3.3). Takie zjawisko objawia się odpychaniem związane z istnieniem pola elektrycznego wokół elektronu.

Analogicznie elektron będzie przyciągany do pozytonu, który to zakrzywia przestrzeń w wymiarze magnetycznym w kierunku ujemnym (rys 3.5).

Pozyton

Pozyton podobnie jak elektron będzie przyciągany grawitacyjnie do innych obiektów (rys.3.4)

Natomiast, ponieważ w wymiarze magnetycznym zakrzywia czasoprzestrzeń w kierunku przeciwnym do elektronu (rys. 3.5) będzie się on oddalał od wzrastającego ujemnego zakrzywienia czasoprzestrzeni a przybliżał do dodatniego zakrzywienia.

Będzie się to objawiało odpychaniem od cząstek naładowanych dodatnio a przybliżaniem do cząstek naładowanych elektrycznie ujemnie.

Proton

Proton podobnie jak pozyton zakrzywia dalszą przestrzeń wokół siebie w wymiarze magnetycznym w kierunku ujemnym.

W bliższej odległości od protonu przestrzeń jest zakrzywiana jednak w kierunku dodatnim.

W porównaniu z pozytonem dla protonu strefa dodatniego zakrzywienia czasoprzestrzeni w wymiarze magnetycznym sięga o wiele dalej.

Dlatego też elektron w najniższym stanie energetycznym nie wpadnie na proton lecz zatrzyma się w strefie przejściowej pomiędzy dodatnim a ujemnym zakrzywieniem przestrzeni w wymiarze magnetycznym.

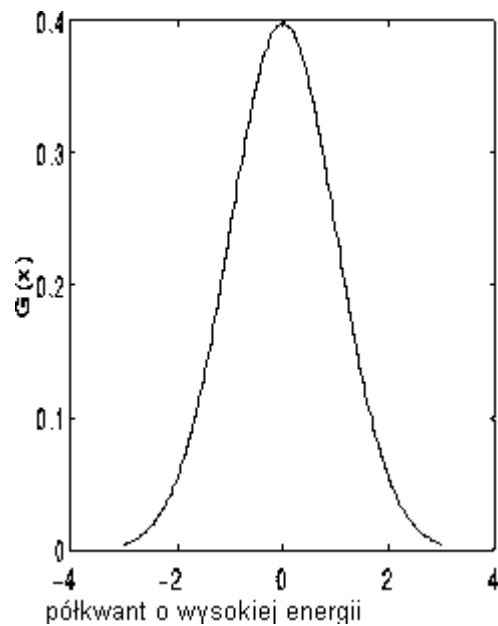
Energia układu wirujących półkwantów

Ze wzoru Einsteina $E=mc^2$

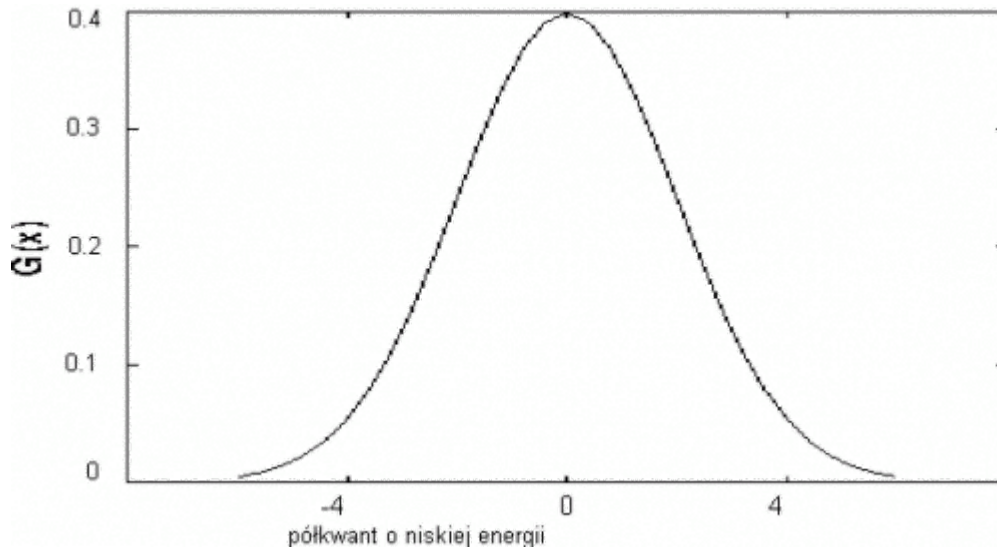
Energia E określonego układu (cząstki) oznacza sumę energii wszystkich zapętlonych półkwantów+ oraz półkwantów- znajdujących się w danym układzie.

Energia półkwantu oznacza stopień zakrzywienia (pofałdowania) przez niego czasoprzestrzeni.

Rys. 3.1 półkwant o wysokiej energii

Rys. 3.2 półkwant o niskiej energii

Masa jest to zdolność do zmiany kierunku lub prędkości przemieszczania się jednego układu wirujących zapętlonych półkwantów pod wpływem zderzenia z innym układem. Im układ zawiera więcej półkwantów o wyższych energiach tym ma większą „bezwładność”.

Przy założeniu, że w danym układzie nie występują kwanty ani półkwanty zaginające przestrzeń grawitacyjnie do góry (t.zw. ciemne półkwanty materii) wtedy stopień zakrzywienia przestrzeni w wymiarze grawitacyjnym na minus jest wprost proporcjonalne to stopnia pofałdowania (energii) przestrzeni w wymiarze magnetycznym.

A więc fale elektromagnetyczne również zakrzywiają przestrzeń w wymiarze grawitacyjnym. Im większa jest częstotliwość tych fal tym wywołują one większe zakrzywienie czasoprzestrzeni.

Dwa półkwanty w elektronie mogą się dzielić (emitując kwanty gamma promieniowania elektromagnetycznego) lub absorbować to promieniowanie. W wyniku absorpcji lub emisji kwantów gamma półkwanty w elektronie (lub pozytonie) zmieniają swoją energię.

W wyniku przyspieszania jednego elektronu względem drugiego, w elektronie przyspieszającym następuje skrócenie przestrzeni oraz wzrost pofałdowania czasoprzestrzeni w wymiarze magnetycznym oraz grawitacyjnym.

Objawia się to wzrostem jego masy relatywistycznej oraz wzrostem ładunku pola elektrycznego. Zmiana ładunku pola elektrycznego skutkuje z kolei powstaniem fali elektromagnetycznej. W zależności od szybkości zmiany tego ładunku może to być fala radiowa lub np. bardzo krótka fala typu kwant gamma rozchodząca się jednokierunkowo.

4. Jądro atomowe

Zakładamy, że proton zbudowany jest z trzech kwarków: dwóch kwarków górnych „u” i jednego kwarku dolnego „d”.

Kwark górny „u” posiada ładunek $+2/3$

Kwark dolny „d” posiada ładunek $-1/3$

Dlatego też struktura kwarków może przypuszczalnie wyglądać jak poniżej:

Ilość półkwantów dla kwarka „u” to 2 półkwanty+ oraz 3 pary półkwantów + oraz –

Czyli razem:

5 x półkwant +

3 x półkwant –

Ilość półkwantów dla kwarka „d” to 2 półkwanty- oraz 6 par półkwantów + oraz –

Czyli razem:

6 x półkwant +

8 x półkwant –

Razem w protonie będziemy mieli:

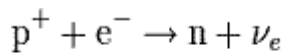
16 x półkwant +

14 x półkwant –

Różnica to: 2 x półkwant +

Elektron składa się z 2 półkwantów –

W wyniku połączenia protonu z elektronem powstaje neutron oraz neutrino jak poniżej:

gdzie

p - proton,

e - elektron,

n - neutron,

ν_e - neutrino elektronowe.

Neutron powstały w wyniku połączenia protonu z elektronem posiada równą ilość półkwantów + oraz półkwantów i nie zakrzywia przestrzeni w wymiarze magnetycznym.

W neutrinie ilość półkwantów + oraz półkwantów – jest również sobie równa więc cząsteczka ta także nie zakrzywia przestrzeni w wymiarze magnetycznym i zakładając, że ma małą lecz niezerową masę spoczynkową będzie się składała z niewielu takich półkwantów o bardzo niskiej energii.

Prawdopodobnie neutrino składa się z jednego półkwantu+ oraz jednego półkwantu-.

Podsumowanie

Całą materię wszechświata stanowią fale elektromagnetyczne (półkwanty) poruszające się po linii prostej w zakrzywionej przez siebie i dynamicznie zmieniającej się czasoprzestrzeni pięciowymiarowej.

W rozumianej dokładnie przestrzeni sześciowymiarowej, gdzie szóstym wymiarem jest czas wszystko jest linią prostą.

Wszelkie właściwości materii takie jak masa, przyciąganie grawitacyjne oraz siły magnetyczne, elektrostatyczne itp. są zjawiskami pochodnymi, związanymi tylko i wyłącznie z poruszaniem się fal elektromagnetycznych w przestrzeni pięciowymiarowej a objawiającymi się właśnie w ten sposób człowiekowi w postrzeganej przez niego przestrzeni trójwymiarowej.